

A mi napunk

*Napunk, amit valóban annak
nevezhetnénk,
egynéhány kimerült
csillagra vetve fuldokol,
oly fényességgel, amivel
itt, mifelénk, egyedül az
mi elveszett,
világozhat és találkozhat.*

Meditáció

*Lehetséges-e a páriák művészete? Az
emberben megrekedt állati igénytelenség
remélhet formát, szavakat? Ritmus, amely
csak pulzál, mint a kutyák nyaranta,
lehetséges-e? Szellem, amely szegényebb
minden hasonlatnál, s kopár, akár a
kő, nem a tudatunkban, hanem a
földre szegezve? Megtestesülés, amely nem
királyi családból származtatja magát?
Nyelv, aminek nem volt ereje kibontani
lombját-ágait?*

*Mert van itt valamiféle szomjúság,
amit még senki meg nem itatott. Nyo-
morúság, aminek törzse mind irtóz-
tatóbban zihál.*

Övé lesz minden hatalom és dicsőség.

Hol és mikor?

Wiener Pálnak

*Ahonnét jöttem, s ahová
soha nem mertem visszatérni,
az erdőbe, a nagy lombok alá,
visszalépek a fehér-feketébe.*

*A maszat és a tisztaság,
akár az óraketyegés,
ugyanazt mondja, és ugyanazt írja.
Mezítláb állok, s mezítelenül.*

Ki és kit?

*Léptek a fűben, a sötétben.
Aztán egy székláb és egy ágy
a törvénytelen ragyogásban.*

*Akár egy kivilágított
vesztőhely, leszorított tarkó,
oly szép és idegen a látvány.*

*Fények és árnyak,
léptek, bútorok,
hová kerültem?
Ágy és székláb,
ki is van itt, ki van jelen,
és ki figyel, s kit is figyel?*

*Léptek a fűben, a sötétben.
Aztán egy székláb és egy ágy
a törvénytelen ragyogásban.*

